

Recensie: Koningskloote ★★★***

CC Brasschaat
donderdag 21 november 2019

foto © de.Ploeg

Recensie:

Vlijmscherpe maatschappijkritiek verpakt in de vorm van een klucht brengt het jonge de.Ploeg met hun tweede voorstelling Koningskloote. The King is dead, ofwel 'papa'ke' voor scheve Debby (Taeke Nicolai). De kroon dragen valt haar zwaar en eigenlijk is ze nog lang niet over de dood van haar vader heen: ze loopt over van verdriet. De nar Gérard ziet zijn kans schoon om de macht te grijpen. Hij betreft de bakker (Danny Bouman) in zijn snood plan. Met een valse baard doet ie alsof ie Debby's vader is. Zij heeft niets door, ook al antwoordt ie 'ja' op de vraag hoe oud ze is. Hij geeft haar de raad om te genieten van het leven en haar kroon af te doen, wat haar het valse gevoel van vrijheid zal bezorgen.

Al snel blijkt dat de kroon Gérard past. Hij staat er zelfs mee. Debby wil hem gerust een week, enkele weken, een maand, of omdat ze nu toch bezig is voor onbepaalde tijd aan hem geven en daarbij de taak om het land te leiden. Op die manier kan zij genieten van haar vrijheid, denkt ze. Chanteren zal Gérard de bakker als ie durft de waan waarin Debby leeft die hij mee creëerde te doorprikken. De bakker ziet zijn kans schoon, blijft de rol van Debby's vader spelen, en steekt zo de nar naar "letterlijk en figuurlijk - de kroon.

Heerlijk is het om Vincent Van Sande als intrigant aan het werk te zien. Vooral in het begin van Koningskloote hangt die de afgelikte paling uit vol small talk. Maar dan al voel je dat zijn personage met overdreven en geveinsde lach in combinatie met de blik in de ogen en de manier waarop zijn wenkbrauwen staan, op iets uit is. Sofie Declair voorziet de taferelen met haar vooropgenomen stem van commentaar maar rijgt ze ook aaneen als verteller.

Mathias Hellemans kiest voor helder en directe taal die dicht aanschurkt bij wat Jan Decorte en zijn Bloet al enkele jaren doet. Over direct gesproken, Gérard zal dat worden, en geen klein beetje wanneer ie de kroon draagt. Hij wordt bits, roept en tiert. Of wat macht met een mens kan doen. Finaal leest Koningskloote als een aanklacht tegen fake doen tegenover elkaar, waarbij iedereen een glazuurlaag over zich heen lijkt te hebben. Verpakking zonder inhoud ook waarbij de beats van Zino Moons in combinatie met de tekst 'Eat, sleep, repeat' in onze ogen ook de People of Tomorrow bekritiseert.

Erg knap is de backdrop overigens die er vrolijk uitziet maar wanneer die rood belicht wordt vanboven plots iets dreigends in zich vertoont. Dat gespletene, de nar die niet te vertrouwen is, de praatjesmaker, de op het eerste zich sympathieke gladde boy, mensen met een dubbele agenda, daar wil deze voorstelling voor waarschuwen. Al mag je de kleine zelfstandige ook niet onderschatten als die zijn kans schoon ziet om de situatie om te keren in zijn voordeel al dan niet met van die holle levensmotto's waar je mee om de oren wordt geslagen op social media van het type: 'Geluk in het leven zit in een croissant of zeven.' Een slogan waar gewoon een plat commerciële boodschap achter verscholen zit. Qua moraal kan 'De enige toevlucht is de klucht' in Koningskloote tellen. Op dat vlak kan je overigens ook nog nauwelijks over het surrealisme van de realiteit heen. Aan hoeveel dagen zit onze federale regering ondertussen ook al weer in lopende zaken? En komt dat regering vormen stilaan voor de bakker?

< Bert Hertogs >